on, waimude arro järrele wõtma; teie peate talle peäle arwama sedda mõda kui iggaüks jouab süa." 2 Mos. 12, 4. ja mõtles: Wata, siin on jo Jummala selge kässo sanna, et peab hulgakeste kokko tullema; kes siis woib sedda hukka moista? Minna ja mo naene, kes waimolikkuist asjust kül weel ei moista suresi, ei woi meie pasa-talle mitte ärrasüa, küllab nabred peawad siis aitama! —

Ja neid nabred olli ka, kes ennes:s on tunnud, et se luggeminne Pühhapäwal pärrast lounat neil ei olnud mõnnus ühtegi, kui nemmad ainoükssi ollid, ja ommad süddame mõtted ei woinud teistele räkida, egga nende ussust ennast kinnitada ning läbbisojendada. Monnikord ka tahtsid kül ühhegi laulo laulda, agga ei sanud sellega jone peäle, sest ep olle antud iggamehhele, laulo wisid meles piddada. Agga hulgakeste läks kauniste korda.

Ja mis üks ei teädnud, moistis teine ärrasselletada; kui monni ehk olli pitkaldane süddames, teised õhhutasid tedda jälle üllas ellule; ei seistud ka nende koddose kokkotullemisse wasto nüüd polegi nenda, kui muiste, sest et pühhapäwal keik kokkojosis; läksid nüüd neist agga mõda. — Agga egga nemmad siiski ka kannatamisest hopis ilma ei jänud; sest üks on ikka, kes nisuggused asjad jo wannast aiast ial ep olle tahtnud sallida, sest et nemmad temma seädussega ei tahha ühte miñna, mis temma Paradisis essiwannemattele jo ette pannud. Agga wanna Kristlieb ja temma sõbrad said arro sest, et Jssand selle õ-lambiga, head juhhatamisse märki neile olli annud, ja said sedda Waimo-olli küllalt, kui Jssanda Walgus paistada, kask sedda tiggedat ja põrast suggu.

4.

Ühhe warga põõrminne.

Ühhes küllas, ühhe pennikoorma maad B linnast ärra Saksamaal, ellas üks jummalakartlik tallopoeg, kes Õnnisteggiat tundis ja armastas. Üks teine tallopoeg, kes ülle temma oue ellas, tahtis ükskord kuulda, tedda Jummalat palluma, ja tulli sepärrast ühhel õhtul hiljokeste temma kaubri akna tahha, kus ta palludes omma Jum-